

Богдан РАДИШ-МАРИНЮК

ІДУ НА ЗВУКИ ПІСНІ

“Лисаний Камінь”

Косів
2020

Богдан Радиш-Маринюк

Р 15 Іду на звуки пісні/Радиш-Маринюк – Косів: Писаний Камінь, 2020
– 134 с.

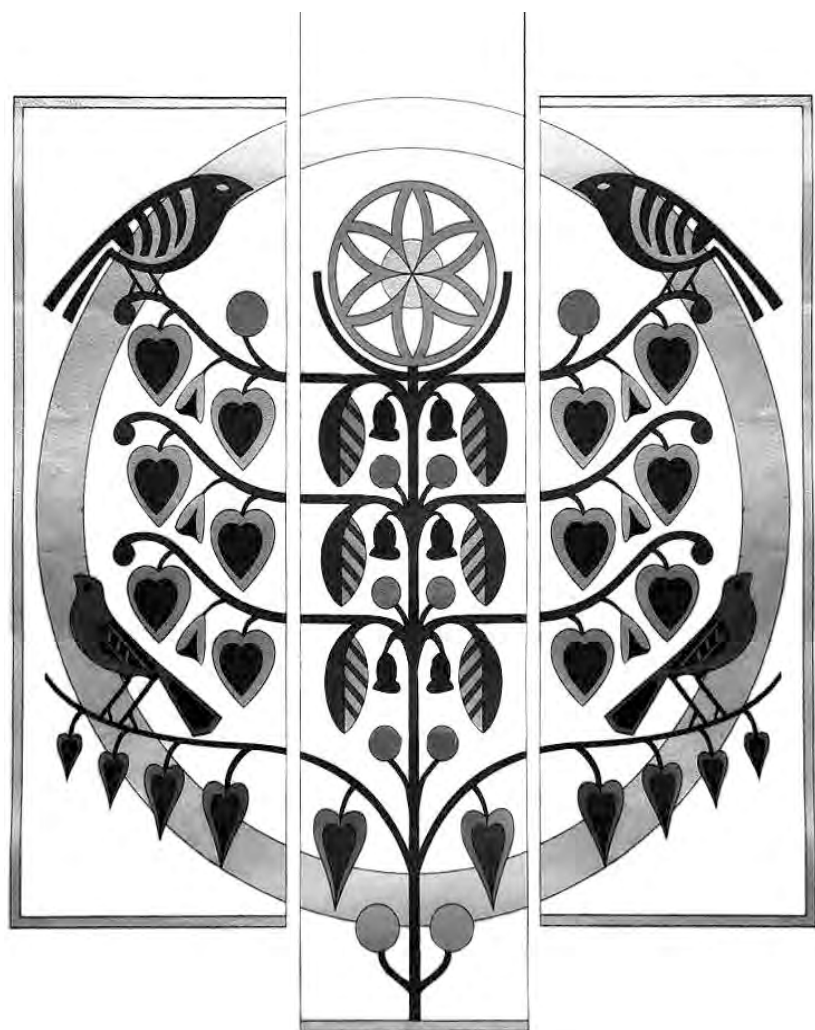
Ця книжка укладена з пісень, написана різними композиторами на слова відомого поета Богдана Радиша-Маринюка.

З певних причин до збірника не увійшли пісні Остапа Гавриша Володимира Домшинського, В. Парієля, Тетяни Стасюк.

©Богдан Радиш-Маринюк, 2020

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2020

Рідні гори мої

Муз. Б. Радиша

Задумовано

Em

1. Рід_ні го_ри мо_ї, рід_ні

H7 Em Am

зво_ри мо_ї. Це із ва_ших кри_ниць

D7 G Em

во_ду п'ють со_ло_в'ї. Це із ва_ших вер_

Am H7 C

_шин кра_ще ба_чить_ся світ. Це із

C F# H7 Em

ва_ших ви_сот по_чи_на_ю по_літ.

E7 **Приспів** Am D7

Рід_ні го_ри мо_ї – сме_ре_чи_на і

G Em Am

мох. Кра_ще вас ли_ше Рай,

H7 Em

ви_ще вас тіль_ки Бог.

1. Рідні гори мої,
Рідні звори мої.
Це із ваших криниць
Воду п'ють солов'ї.
Це із ваших вершин
Краще бачиться світ.
Це із ваших висот
Починаю політ.

П Р И С П І В :

Рідні гори мої –
Смеречина і мох.
Краще вас лише Рай,
Вище вас тільки Бог.

2. Чую клич полонин,
Кличе вранішній ліс.
Рідні гори мої,
Вас люблю я до сліз.
Тут летять небеса,
Коли грають вітри.
Тут безмежна краса –
Мені видно згори.

П Р И С П І В .

Рушники

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно

1. Руш_ ни_ ки, на_ че ле_ бе_ ді,

руш_ ни_ ки, руш_ ни_ ки...

З ма_ те_ ринсь_ ко_ ї ле_ го_ ї

по_ злі_ та_ ли ру_ ки. І на_ сві_ ті не_

ма_ ме_ ні по_ над їх_ не_ теп_ ло,

1.2. руш_ ни_ ки ми_ лі ма_ ми_ ні

над_ при_ тих_ лим ві_ к_ ном.

3. бо, мо́в ле_ бе_ ді_ зра_ не_ ні, рушни_ ки за_ я_ чать.

1. Рушники, наче лебеді,
Рушники, рушники...
З материнської легкої
Позлітали руки.
І на світі нема мені
Понад їхнє тепло,
Рушники милі мамині
Над притихлим вікном.

Двічі

2. Вже зрослись вони з хатою
Своїм білим крилом,
Пахнуть хлібом і м'ятою,
Материнським теплом.
Зірка котиться синяя,
На стіні зацвіта,
Не лічіть, мамо, синові
Ваші сиві літа.

Двічі

3. Над високими горами
Неба синього віть,
Нащо, мамо, успіли ви
Скоро так посивіть?
Та сльозиночки ранньої
Не роніть на печаль,
Бо, мов лебеді зранені,
Рушники заячать.

Двічі

Материнська ватра

Муз. Є. Боднарєнка

Повільно

1. Ве_ чір_ ня ват_ ра і тво_ я гос_

ти_ на, свя_ та тво_ я у_ сміш_ ка й си_ ви_

на... Прос_ ти ме_ не, прос_ ти до_ ро_ ги

си_ на, прос_ ти, що знов ли_ ша_ єш_ ся од_

на. Прос_ ти, що знов ли_ ша_ єш_ ся од_

Приспів

на. Ме_ ні ні_ чо_ го не да_ вай в до_

ро_ гу, ме_ ні ні_ чо_ го в тайст_ ру не кла_

ди. Лиш бі_ лих айстр на_ сій бі_ ля по_

ро_гу, ме_ні на щас_тя маль_ви по_са_ди.
 _ди. Ме_ні на щас_тя мальви по_са_ди. 2. Так завжди //
 щас_тя маль_ви по_са_ди.

1. Вечірня ватра і твоя гостина,
 Свята твоя усмішка й сивина...
 Прости мене, прости дороги сина,
 Прости, що знов лишаєшся одна.
 Прости, що знов лишаєшся одна.

П Р И С П І В :

Мені нічого не давай в дорогу,
 Мені нічого в тайстру не клади.
 Лиш білих айстр насій біля порогу,
 Мені на щастя мальви посади.
 Мені на щастя мальви ви посади.

2. Так завжди тепло у твоїх обіймах
 І завжди легко на твоїй руці...
 Лиш заспокоїть я тебе не вмію,
 Коли сльоза збігає по щоці...
 Коли сльоза збігає по щоці...

П Р И С П І В .

Журавлиця

Муз. Є. Боднаренка

Повільно

C.

A.

1. Са_ди_ла ма_ти ру_ту во_се_ни та си_ві

сльо_зи на фартух зби_ра_ла. Як зі_йде ру_та – вернеться си_

Приспів

котрих вій на у ма_те_рі за бра_ла. Прийшла вес_

_ни,

_на, а ру_та не зі_йшла. Чор_ні є сум_но під вік_ном зем_

ли_ ця, а ма_ ти хо_ дить шляхом край се_ ла - по_

хи_ ле_ на, без_ кри_ ла жу_ рав_ ли_ ця...

2. Лу_ нав по

А...

не_ бу жу_ рав_ ли_ ний клич, йшла ма_ ти жу_ рав_ ли_ ни_ ми слі_

о_ ку_ та_

да_ ми. На тра_ ви впа_ ли за_ мо_ роз_ ки в ніч,

Приспів

ли на дію хо_ло да ми. Прийшла вес на, а ру_та не зі_

йшла. Чор_ні_є сум_но під вік_ном зем_ли_ця, а ма_ти

хо_ дить шля_хом край се_ ла — по_

хи ле_ на, без_кри_ла жу_рав_ли_ця...

1. Садила мати руту восени
Та сиві сльози на фартух збирала.
Як зійде рута – вернуться сини,
Котрих війна у матері забрала.

П Р И С П І В :

Прийшла весна, а рута не зійшла.
Чорніє сумно під вікном землиця,
А мати ходить шляхом край села –
Похилена, безкрила журавлиця...

2. Лунав по небу журавлиний клич,
Йшла мати журавлиними слідами.
На трави впали заморозки в ніч,
Окутали надію холодами.

П Р И С П І В .

Вишня

Для вокального дуету

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно
Gm Він F7

1.Ви_ ми_ є ме_ не ви_ш_ ня

Cm Вона Gm D7 Gm Двоє

цві_ том на сві_ тан_ ні і, як ма_ ти

F Cm7 D9 D7 Gm

вран_ ці, про_ во_ джа_ ти ста_ не.

B F Cm

Дасть ме_ ні хлі_ би_ ну сон_ ця на до_

D7 Cm Gm

ро гу, на_ ме_ те про_ мін_ ня з рід_ но_

Am7 D7 Gm F>

го по ро_ гу. *cresc.*

Приспів
B D7

Со_ ло_ в'ї_ на гіл_ ка по ру_ ках по_

Gm F

гла дить, дасть в зне_ мо_ зі си_ ли, у жур_

бі роз ра дить, до чо ла про

шаль но при па де що ко ю і у слід, як

ма ти, по ма ха ру ко ю. І у слід, як

ма ти, по ма ха ру ко ю.

1. Вмис мене вишня цвітом на світанні
І, як мати вранці, проводжати стане.
Дасть мені хлібину сонця на дорогу,
Намете проміння з рідного порогу.

П Р И С П І В:

Солов'їна гілка по руках погладить,
Дасть в знеможі сили, у журбі розрадить,
До чола прощально припаде щокою
І услід, як мати, помахав рукою. — *Двічі*

2. Заховає обрій зорі мої рідні,
І шляхи закурить грозові, нерівні.
Та засяє вишня в стомлене обличчя
І мене додому зі світів закличе.

П Р И С П І В:

Упаду в обійми листя золотого,
І сльоза на щоках затремтить від того.
І спаде од серця грозове і чорне.
Вишня, наче мати, до грудей пригорне. — *Двічі*

Ой летіли в небі журавлі

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно
Dm

1. Ой ле_ті_ли в не_бі жу_рав_лі,
 за ту_ма_ном, ви_со_ко, ви_со_ко...

D7 Gm

Та о_дин жу_рав_лик до зем_лі
 впа_в по_се_ред о_се_ні в о_со_ку.

Приспів
D Cm G7 D7 Gm

Ви_йшла ма_ти з ха_ти на по_ріг,
 бі_ле пі_р'я си_па_лось ту_ма_ном.

Gm Dm Gm D7 C7 Am

Бі_ле пі_р'я, на_че бі_лий сніг,
 па_да_ло на си_вий, си_вий ра_нок.

1. Ой летіли в небі журавлі,
За туманом, високо, високо...
Та один журавлик до землі
Впав посеред осені в осоку.

П Р И С П І В :

Вийшла мати з хати на поріг,
Біле пір'я сипалось туманом.
Біле пір'я, наче білий сніг,
Падало на сивий, сивий ранок.

2. І причулось матері чомусь,
Що покликав журавель той: – Мамо!
Син з доріг війни не повернувся...
Біле пір'я сипалось туманом.

П Р И С П І В .

Можна хліб розділити

Для народного хору

Муз. Є. Боднарєнка

Величаво

A.

1. Мож_на хліб за сто_ла_ ми роз_ді_

_ли_ти по грін_ці. Роз_ді_ лить за сто_ла_ми спіль_не

сй_вови_на. Та не можна ді_ли_ти Вкра_ї_ ну, вкраїн_ці,

бо во_на, на_че ма_ти, в нас - є_ ди_на - од_на.

Приспів

X
O
P

Тож ді_лім за сто_ла_ ми хліб на_суш_ний по

грін_ці, хай ка_ли_на бу_я_є

і сі_я ї_ї цвіт! **Широко** Об_ні_мі_мо_ся,

брат_ тя, ми ж та_ ки у_ кра_ їн_ ці!

Хай ніх_ то не по_ ді_ лить нас на за_ хід і

схід! // нас на за_ хід і схід! //

для закінчення

нас на за_ хід і схід!

1. Можна хліб за столами розділити по грінці.
Розділить за столами спільне саяво вина.
Та не можна ділити Україну, українці,
Бо вона, наче мати, в нас – єдина-одна.

П Р И С П І В :

- Тож ділім за столами хліб насущний по грінці,
Хай калина буяє і сія її цвіт!
Обнімімося, браття, ми ж таки українці!
Хай ніхто не поділить нас на захід і схід! } *Двічі*
2. Не пустім нашу славу за чужими вітрами,
Бо нас всіх в цьому світі спільне небо трима.
Не ділім наші зорі в небі за кольорами.
В нас одна Україна, в світі інших нема.

П Р И С П І В .

3. Всім нам снилася правда і всім снилася воля.
І одне у нас сонце, спільні ночі і дні.
Ми, як сніп з колосками, що зі спільного поля.
В нас одна Батьківщина і ми в неї – одні.

П Р И С П І В .

Я – твій КОЛОС

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно

Fm **B** **E♭** **A♭**

D♭ **C7**

Fm

Bm **E♭** **A♭**

Bm **E♭** **A♭**

Bm6 **C** **Приспів**

F7 **Bm** **E♭** **A♭**

G♭ **Fm** **C7** **F**

ре_ ки за_ мі_ та_ ють з не_ ба жар, збі_

га_ є ве_ чір в по_ ле на до_ ли_ ну, а

на_ ді мно_ ю – ви_ со_ та без хмар і

скільки вид_ но – рід на У_ кра_ ї_ на. Бо

я – твій ко_ лос, бо я – твій го_ лос, бо

я – крап_ ли_ на чис_ та_ я тво_ я. І

1.Сме_

ру_ ки, і сер_ це - для те_ бе у_ се це, для

те_ бе у_ се, У_ кра_ ї_ но мо_ я. І

ру_ ки, і сер_ це - для те_ бе у_ се це, для

те_ бе у_ се, Укра_ ї_ но мо_ я. 2. Я - // ї_ но мо_ я, Вкра_

ї_ но мо_ я, мо_ я!

1. Смереки замітають з неба жар,
Збігає вечір в поле на долину,
А наді мною – висота без хмар
І скільки видно – рідна Україна.

П Р И С П І В:

Бо я – твій колос, бо я – твій голос,
Бо я – краплина чистая твоя.
І руки, і серце – для тебе усе це, } *Двічі*
Для тебе усе, Україно моя.

2. Я – ніжний промінь у твоїм гаю,
Що трепетно паде мені на скроні.
З твоїх ґрунтів джерельну воду п'ю
І колосом впаду на твоє лоно.

П Р И С П І В.

Калиновий дощ

Муз. Є. Боднарєнка

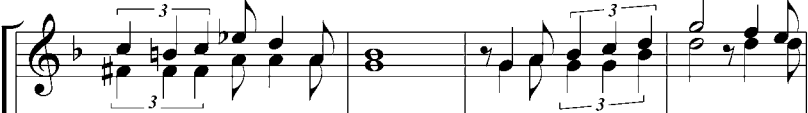
Помірно

C.
1. На буз_ко_вій стру_ні ви_гра_є ві_тер

A.

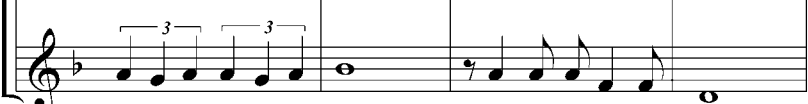

в го_рах вес_ну. До ду_ші при_кла_ди ти ту

пер_шу, ту ніж_ну стру_ну. То ка_ли_но_вий дощ бі_ле

ме_во ка_ли_ни не_се і ме_ні, і то_бі,

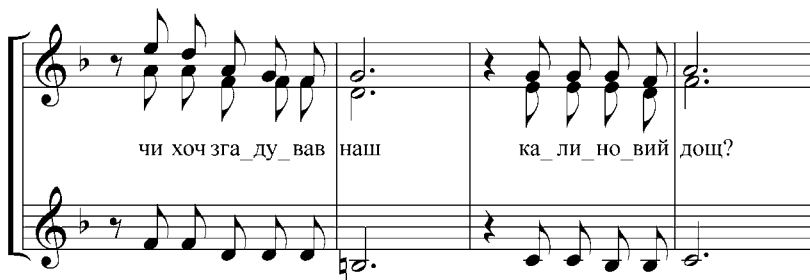
щоб зга_да_ли з то_ бо_ ю ми все.

Приспів

А ка_ли_но_вий дощ — мов ма_ли_но_вий цвіт.

Ти ска_жи, де був стіль_ки зим, стільки літ.

Чи у міс_ті, де шум бі_лих ву_лиць і площ,

чи хоч зга_ду_вав наш ка_ли_но_вий дощ?

This system contains the first two measures of a musical piece. The melody is in the right hand, featuring eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a steady accompaniment of eighth notes. The lyrics are written below the notes.

Чи хоч зга_ду_вав наш ка_ли_но_вий дощ?

наш, чи зга_ду_вав наш дощ?

This system contains the next two measures. It includes a repeat sign at the end of the first measure. The lyrics continue across the measures.

Наш ка_ли_но_вий дощ. Наш ка_ли_но_вий дощ...

для закінчення

This system contains the final two measures of the piece. The first measure is marked 'для закінчення' (for conclusion). The lyrics end with an ellipsis. The system concludes with a double bar line.

1. На бузковій струні виграє вітер в горах весну.
До душі приклади ти ту першу, ту ніжну струну.
То калиновий дощ біле мево калини несе
І мені, і тобі, щоб згадали з тобою ми все.

П Р И С П І В :

А калиновий дощ – мов малиновий цвіт.
Ти скажи, де був стільки зим, стільки літ.
Чи у місті, де шум білих вулиць і площ,
Чи хоч згадував наш калиновий дощ?
Чи хоч згадував наш калиновий дощ?

2. Ти там струни робив із дощу голубого мені,
І зірки добував із тих струн голубі-голубі.
А ті струни несли нас високо, немов два крила.
І у музиці тій я царівною з казки була.

П Р И С П І В .

3. Той калиновий дощ цілував ти у руки й уста.
І у тому дощі я була золота, золота.
Ми по райдузі йшли і безпечні й такі молоді,
За калиновий дощ від людей заховавшись тоді.

П Р И С П І В .

Доброго ранку, любове

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно
Cm

1. Доб ро го ран ку, лю бо ве,

G7 Cm C7

ось ти, ви хо дить, я ка! В світ лі на пов не них

Fm6 D7

пов ниць, ні би вес на у квіт

Приспів
G Cm Fm

ках. Ра діс но ти ша за би лась

B Gm C7

у го ло сах со ло в'їв.

A♭ E♭

Що ти, лю бо ве, зро би ла

^{1.} B7 E♭

з сер цем хло п'я чим мо їм?

^{2.} B7 ^{3.} E♭

з сер цем хло п'я чим мо їм?

1. Доброго ранку, любове,
Ось ти, виходить, яка!
В світлі наповнених повниць,
Ніби весна у квітках.

П Р И С П І В:

Радісно тиша забилась
У голосах солов'їв.
Що ти, любове, зробила
З серцем хлоп'ячим моїм?! } *Двічі*

2. Здрастуй, добридень, любове!
Ти, як і вранці, була...
Щось у тобі світанкове
Денного повне тепла.

П Р И С П І В:

Біла журавочка, біла
Входить в щасливий мій дім.
Що ти, любове зробила
З серцем ще юним моїм? } *Двічі*

3. Ось і прийшла... Добрий вечір!
Як ти днювала, ясна?
Рідно схилилась на плечі
Ніжна твоя сивина.

П Р И С П І В:

Пізня, до сліз мені мила,
Ніби у березні грім.
Що ти, любове, зробила
З серцем дорослим моїм?! } *Двічі*

Часничок

Муз. Є. Боднарєнка

Весело

1. По са ди ла час ни чок,
 час ни чок, по ла ма ла каб лу чок,
 каб лу чок. Ой, як пі ду на му зи ки
 на ку ток, ко ли в ме не без каб луч ка
 1.2. чо бі ток?
 По ла май ся каб лу чок!

1. Посадила часничок, часничок,
Поламала каблучок, каблучок.
Ой, як піду на музики на куток,
Коли в мене без каблучка чобіток?
2. Ой, хто мені каблучок підіб'є,
Тому віддам серденько я своє.
Обіззався легіничок з-за плаю:
– А я тобі чобіток підіб'ю!
3. Золотими цвяшками підбивав
Та за кожен цвяшечок цілував.
Ой солодкий, солодкий часничок.
Поламайся ще і завтра, каблучок!
Поламайся каблучок!

Це моя Україна

Муз. І. Близнюка

Помірно

1. За_ цві_ туть че_ ре_ ці,
ма_ те_ рин_ ка в ко_ лі_ на, від_ ко_ ли_
ше вер ба жу_ рав_ ля. Це у_
се - У кра_ ї_ на, це мо_ я У_ кра_
ї на, доб_ ра, ніж_ на і
1. шед_ ра зем_ ля. 2. // шед_ ра зем_ ля.

The musical score is written in 6/8 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of six staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of one flat, and a 6/8 time signature. The tempo marking 'Помірно' (Moderato) is placed above the first staff. The lyrics are written below the notes, with syllables aligned under the corresponding notes. The score includes a repeat sign with first and second endings. The first ending leads back to the beginning of the phrase, while the second ending concludes the piece with a double bar line.

1. Зацвітуть чебреці, материнка в коліна,
Відколише верба журавля.
Це усе – Україна, це моя Україна, } Двічі
Добра, ніжна і щедра земля.
2. Грають в хатах весіль, де любисткові стіни.
Він – гуцул, подолянка – вона.
Це усе – Україна, це моя Україна, } Двічі
Це щаслива моя сторона.
3. І не треба в житті мені іншого віна,
Неоплачені мною борги.
Це усе – Україна, це моя Україна, } Двічі
Серцю край дорогий, дорогий.

Ніщо так не лікує, як надія

Муз. Л. Вадзарука

Помірно

1. Від добрих слів я ніби молю

дію, і, наче птах, злітаю до неї

Ніщо так не лікує, як надія, ні

що так, як любов не прикраша. 2. Біля

1. Від добрих слів я ніби молодію,
І, наче птах, зліта моя душа.
Ніщо так не лікує, як надія,
Ніщо так, як любов не прикраша.
2. Біжить ручай в розвеснених Карпатах,
Я чую його рвіння молоде.
Ніщо не світить так, як рідна хата.
Ніхто, як мати, в світі так не жде.
3. Іду, іду. І путь моя далека.
Згадається – і затужу на мить:
Ніщо отак не пахне, як смерека,
І рідно, як тополя, не шумить.
4. Розкриє сонце пелюстки в zenіті,
Кудись дощі відгуркотить гроза.
О, ні, ніщо так не болить на світі,
Як незрадлива мамина сльоза.

Марш ветеранів УПА

Муз. Н. Гаргай

Піднесено

1. Гримів о гонь, а смерть га си ла
спра гу, - зга дай мо, брат тя, ті бу рем ні дні! Ми
йшли у бій за у кра їнсь ку спра ву, за
У кра ї ну па да ли в бор ні. У
на ших жи лах ще го рить ба гат тя. У
на ших жи лах - кров, а не ро па! Ми
пов ні си ли, си ли і за взят тя, ми
ве те ра ни, во я ки У ПА! 2. Ми // ПА!

1. Гримів огонь, а смерть гасила спрагу, –
Згадаймо, браття, ті буремні дні!
Ми йшли у бій за українську справу,
За Україну падали в борні.

П Р И С П І В :

У наших жилах ще горить багаття.
У наших жилах – кров, а не ропа!
Ми повні сили, сили і завзяття,
Ми ветерани, вояки У_ ПА!

2. Ми ветерани, ми ще повні сили.
А сонце попало тині мли.
Пекли громи нас, кулі нас косили,
Але ми знову з попелу зійшли.

П Р И С П І В .

3. Пощезне геть ворожа лють зміїна,
А наші болі вилікує час.
І доки жити буде Україна,
То Україна не забуде нас.

П Р И С П І В .

Колискова для матері

Муз. Н. Гаргай

Ніжно

1. Спить на до_ ло_ ні ро_ са,
спить на по_ душ_ ці сльо_ за.
Цить, Бо_ жий сві_ тонь_ ку, цить,
ма_ ти сто_ ми_ ла_ ся, спить,
ма_ ти сто_ ми_ ла_ ся, спить.

1. Спить на долоні роса,
Спить на подушці сльоза.
Цить, Божий світоньку, цить,
Мати стомилася, спить. — *Двічі*
2. Вже у печі догоря,
Впала на хату зоря.
Сон голубий, мов Дунай.
Спи, мамо, спи, засинай. — *Двічі*
3. В думці колишу тебе
І твоє серце слабе,
І твої ручки слабі,
Спланані очі в журбі. — *Двічі*
4. Місяць колише вікно,
Піч догоріла давно.
Цить, Божий світоньку, цить,
Мати стомилася, спить. — *Двічі*
5. Наче дитинка мала,
На кулачок свій лягла.
Спить на долоні роса,
Спить на подушці сльоза. — *Двічі*

Косовиця

Муз. Н. Гаргай

Помірно

1. Дзвонять кося, дзвонять рося,
 стелить ся травиця. В горах-літо,
 зелен літо, в горах-кося виця.
 В горах-літо, зелен літо, в горах-кося

Приспів

виця. Косовиця, кося виця,
 журавль п'є воду. Там гуцулка -
 лісовиця Мавчиного роду.
 Там журавка в синім глеку з річки воду

1. Дзвонять коси, дзвонять роси,
Стелиться травиця.
В горах – літо, зелен літо, } *Двічі*
В горах – косовиця.

П Р И С П І В:

Косовиця, косовиця,
Журавель п'є воду.
Там гуцулка-лісовиця
Мавчиного роду.
Там журавка в синім глеку
З річки воду носить,
А журавель крилом білим
Зелен трави косить.

2. Грає річка невеличка,
Зоряна водиця.
Дзвонять коси, дзвонять роси, } *Двічі*
В горах – косовиця.

П Р И С П І В.

Розгадай мене

Муз. Н. Гаргай

Помірно

1. По_ між го_ ра_ ми - рі_ ка, а над не_ ю -

клад_ ка. Роз_ га_ дай ме_ не, як_ що я тво_ я за_

Приспів

_ гад_ ка! Роз_ га_ дай ме_ не, до_ ки дощ ми_ не,

до_ ки ніч ми_ не, роз_ га_ дай ме_ не! Со_ неч_ ко яс_ не

завт_ ра знов сям_ не. До_ ки дощ ми_ не, роз_ га_ дай ме_ не!

1. Поміж горами – ріка,
А над нею – кладка.
Розгадай мене, якщо
Я твоя загадка!

П Р И С П І В:

Розгадай мене, доки дощ мине,
Доки ніч мине, розгадай мене!
Сонечко ясне завтра знов сяйне.
Доки дощ мине, розгадай мене!

2. Може папоротний цвіт
Я, що зникне вранці.
Може, я – при свічці тінь
На нічний фіранці?

П Р И С П І В:

Розгадай мене, доки ніч мине,
Доки дощ мине, розгадай мене!
Сонечко ясне завтра знов сяйне.
Доки дощ мине, розгадай мене!

3. Може, я – нічна сльоза,
Сон, що не здійсниться.
Може, я – у небесах
Дальня зоряниця?

П Р И С П І В:

Розгадай мене, доки ніч мине,
Доки дощ мине, розгадай мене!
Сонечко ясне нам обом сяйне.
Доки все мине, розгадай мене!

Голос дівочої коси

Муз. А. Гнатишак

Помірно

1. Роз_че_ши ме_не, мі_ся_цю,
 як зі_йдеш на то_ло_ку, від_най_ди ту роз_
 ко_па_ну мо_ло_ду по_во_ло_ку.
 Не бу_ла, не бу_ла я під ві_ноч_ком він_
 чаль_ним, по_ці_луй ме_не, мі_ся_цю,
 мій ле_гі_ню пе_чаль_ний, по_ці_луй ме_не,
 мі_ся_цю, мій ле_гі_ню пе_чаль_ний.

1. Розчеши мене, місяцю,
Як зійдеш на толоку,
Віднайди ту розкопану
Молоду поволоку.
Не була, не була я
Під віночком вінчальним,
Поцілуй мене, місяцю,
Мій легіню печальний.
2. Розчеши мене світлом,
Не лякайся, що клоччя,
Що та яма чорніє,
Як нічне потороччя.
Завтра в пригорщу візьмуть
Мій чорнявий останок,
Полюби мене, місяцю,
І погладь на останок.
3. Поцілуй мене, місяцю,
Мій легінику, крадьки,
Доки вітер не чує
І осока з-під кладки.
Доки сонечко зійде
З голубого намету
Розчеши мене, місяцю,
Поцілуй мене мертву.

Дівочий голос із ями

Муз. А. Гнатишак

3 сумом

1. Впізнай мене, мамо, впізнай мене тут, між кістками, по чім тільки зможеш впізнати мене, мамо, впізнай. Зберей домо, винку ось танки святимируками, пуси свої сльози, нехай попливуть за Дунай. Збере // най.

1. Впізнай мене, мамо,
Впізнай мене тут, між кістками,
По чім тільки зможеш
Впізнай мене, мамо, впізнай.
Збери в домовинку
Останки святими руками, *Двічі*
Пусти свої сльози,
Нехай попливуть за Дунай.

2. Візьми мене, мамо,
І так, як в дитячій колисці
Всю ніч колиши мене
Ти у сосновій труні,
Хай я поговорю
З тобою загубленим листом, *Двічі*
Журавликом крикну
Тобі на зорі в ясині.

Реквієм

Муз. А. Гнатишак

3 сумом

1. Кіст_ ки го_ во_ рять з мі_ ся_ цем, а
ми, а ми на стеж_ ці сто_ ї_ мо слізьми... Чи
го во_ лос_ ся хлопців, чи тра_ ва, чи ка_ мінь, чи від_
тя та го_ ло_ ва. Не_ ма ро_ си, не_ ма ро_
си, всю ви пла_ кав цей ліс. 2. Не_ //
ліс. 3. Як го_ лос_ но мов_ чить пе_ чальний ліс, де,
мов хрес_ ти, сто_ ять ря_ ди бе_ різ, де,

1. Кістки говорять з місяцем, а ми,
А ми на стежці стоїмо слізьми...
Чи то волосся хлопців, чи трава,
Чи камінь, чи відтята голова.
Нема роси, нема роси,
Всю виплавав цей ліс.
2. Нема роси, всю виплавав цей ліс,
Лиш афини на місці карих сліз.
Стерчать пробиті черепи з землі,
Стерчать пробиті черепи...
Нема роси, нема роси,
Всю виплавав цей ліс.
3. Як голосно мовчить печальний ліс
Де, мов хрести, стоять ряди беріз,
Де, як волосся, молода трава
І де мовчать заплакані слова.

Просто королева

Муз. А. Гнатишак

Легко
Em

C

D7 G Em

Am Em H7 Em

Em Am D

1. На бу_руль_ ках за_гра_ю, на сльо_зах кри_шта_

Em C Am D7

_ле_вих, кап_не кра_пель_ка з не_ба, як свя_та бла_го_

H7 Em Am D7

_вість. Я і_ще не ко_ха_на, про_сто я - ко_ро_

G E7 Am H7

_ле_ва, а ти в бе_рез_ня мо_го ще всьо_го ли_ше

Приспів
Em D Em C D

гість. Я про_сто ко_ро_ ле_ва, крап_лин_ка бе_рез_

1. На бурульках заграю, на сльозах кришталевих,
Капне крапелька з неба, як свята благовість.
Я іще не кохана, просто я – королева,
А ти в березня мого ще всього лише гість.

П Р И С П І В :

Я просто королева, краплинка березнева,
Я просто королева, веселка, зоря.
Я просто королева, краплинка березнева,
Я просто королева – загадка твоя.

2. Березнева веселка, як між горами кладка,
Я зі сну прокидаюсь, як під снігом лоза,
Я іще не кохана, я весняна загадка
Березневого дива із бурульки сльоза.

П Р И С П І В .

Сім кольорів Гуцульщини

Муз. М. Дзьоби

Велично

С. А. Т. Б.

1. На се_ ми ко_льо_рах ви_пли_

_ва_єм_пли_вем, в тих сі_мох ко_льо_рах в си_ніх

го_рах жи_вем. Бо на кри_лах сме_рек і сум_

_них я_во_рів по_я ви_лись ми в світ із се_ми ко_льо_

рів. На се ми ко_льо_рах не мі_

_сім са_ма_ну! На се ми ко_льо_рах не про_сім бу_р'я_

_ну! Ти нас, не_бо, за_будь! Ти нас, соң_це, спа_

_ли, як по_рі_же_мо рай_ду_гу на м'я_кі пос_то_

ли. Ти нас, не бо, за будь! Ти нас,

сон це, спа ли, як по рі же мо рай ду гу на пос то

для закінчення

ли. Що ми жи ли! За будь!

1. На семи кольорах впливаєм-пливем,
В тих сімох кольорах в синіх горах живем.
Бо на крилах смerek і сумних яворів
Появились ми в світ із семи кольорів.
На семи кольорах не місім саману!
На семи кольорах не простім бур'яну!
Ти нас, небо, забудь! Ти нас, сонце, спали,
Як поріжемо райдугу на м'які постолі.
Ти нас, небо, забудь! Ти нас, сонце, спали,
Як поріжемо райдугу на постолі.

2. Кольорові зірки – по стіні, по столі,
По траві, по журбі, по воді, по землі
Пролітають крізь все наше стисле єство
Ентесрівське і надшвидке торжество.
А як сім кольорів перетворим на гріш
Та й намелем муки собі з них на куліш.
Як на райдузі тій будем пасти корів
І поїти телят пійлом тих кольорів,
То ти, світе, не шли нам ганьби, ні хвали,
А ти просто забудь, що ми в світі жили!
Що ми жили! Забудь!

Боже, дай добрий день!

Душевно

Музика М. Й. Дзьоби

1. Сон - на ро - си - на роз - плю - шу - є о - ці.
2. До - бро - го ран - ку, до - дав - ле - на каз - ко!

Не - бо ко - ли - ше зо - рю на вік - ні. До -
Сон - це ру - ся - ве в ко - ли - щі ли - ття! Як

бро - го ра - нку вам, об - рі - ї о - тчі, от -
но - чу - ва - лось, лю - бо - ве і ла - ско? До -

- ча кри - ни - це, руш - ник на сті - ні!
- бро - го, до - бро - го ра - нку, жи - ття!

1, 2. До - бро го ран - ку, до - бро - го ран - ку. Ра - дість о - кри - лю - є нас,
світ - лий наш день, сла - вний наш час. Ра - дість о - кри - лю - є

Приспів: В
нас, До - бро - го ран - ку, сльо - зо со - ло - в'ї - на, по ми - сли

гор - ді у щед - рих лю - дей! До - бро - го ран - ку то -

бі, У - кра - ї - но, До - бро - го ран - ку, дай, Бо - же, то - бі!

1. Сонна росина розплющує очі.
Небо колише зорю на вікні.
Доброго ранку Вам, обрії отчі,
Доброго ранку Вам, обрії отчі!
Отча кринице, рушник на стіні!
2. Доброго ранку, додивлена казко!
Сонце русяве! В колисці дитя!
Як почувалось, любове і ласко?!
Як почувалось, любове і ласко?!
3. Доброго ранку, сльозо солов'їна,
Помисли горді щедрих людей!
Доброго ранку тобі, Україно!
Доброго ранку тобі, Україно!
Боже, дай добрий день!

Ветерани

Муз. М. Дзьоби

Помірно

1. А зем_ля у ро_сі і в у_ра_но_вім
цві_ті. У_ра_ган_на зем_ля — у_ра_га_но_ві
сни. Та без_печ_ні_ше нам, до_ки є ви на
сві_ті, ве_те_ра_ни вій_ни, ве_те_ра_ни вій_ни
_ни. Та без_печ_ні_ше нам, до_ки є ви на
сві_ті, ве_те_ра_ни вій_ни, ве_те_ра_ни вій_ни.

1. А земля у росі і в урановім цвіті.
Ураганна земля – ураганові сні.
Та безпечніше нам, доки є ви на світі, } *Двічі*
Ветерани війни, ветерани війни.
2. Ветерани війни, наша слава й сумління,
Наша пам'ять гірка, наша радість гірка.
Слава вам у віках, через всі покоління, } *Двічі*
Ветерани війни, слава вам у віках.
3. Ми не встигли ще вам всіх пісень одспівати.
Ще вам зоряних слів донести не змогли.
Це коли ви, коли посивіли, солдати? } *Двічі*
Це коли вас вітри посріблили, коли?
4. Обгортає зорю біла тиша воднева,
А де були бої, зеленіє трава.
Ви простіть, якщо ми не схилили вам неба, } *Двічі*
Якщо ми пам'ятали вас лиш в дні торжества.
5. Ветерани війни, обеліски – як рани,
Обеліски стоять в синім громі грози.
Не ховайте сльози, дорогі ветерани, } *Двічі*
Не ховайте сльози, не ховайте сльози.
6. Через сотні смертей ви вернулись додому,
Вже батьками давно ваші стали сини.
Набігає сльоза, та не винні ви в тому, } *Двічі*
Що не всі, що не всі повернулись з війни.

Рідне слово

Муз. М. Дзьоби

Помірно

Т.

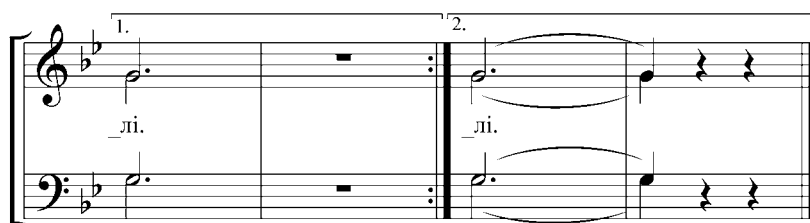
Б.

1. Ви_ мов_ ля_ ю сло_ во, на_ че п'ю з кри_

ни ці. Ви_ мов_ ля_ ю дру_ ге,

на_ че їм зем_ лі. Я у рід_ ній

мо_ ві, на_ че в зо_ ря_ ни_ ці,

1. Вимовляю слово, наче л'ю з криниці.
Вимовляю друге, наче їм землі.
Я у рідній мові, наче в зоряниці, } Двічі
Наче у жар-птиці на яснім крилі.
2. Знов лечу у небо разом з яворами,
Солов'ї щебечуть навздогін мені.
Палений з дитинства грізними вітрами, } Двічі
Я у ріднім слові, наче у вогні.
3. Нашепчіть любові, молоді ялиці!
Нашепчіть відваги, буйні явори!
Я у ріднім слові, наче у каплиці } Двічі
Посеред молитви, посеред жури.
4. Вимовляю слово, мов сльозу втираю.
Поможи нам, Боже, нині і вовік!
Я у ріднім слові так, неначе в раї, – } Двічі
І сльоза солодка котиться з повік...

Зорепади

Муз. М. Дзьоби

Ніжно

Т.
Б.

1. За го_ ро_ ю го_ ра Чор_ но_ го_ ра.

За го_ ро_ ю пли_ вуть не_ бе_ са. Ой, як

хо_ ро_ ше жи_ ти у го_ рах! О, я_

ка тут без меж_ на кра_ са!

С.
А.

Зо_ зу_ ли_ ні стеж_ ки бі_ ля ха_ ти,

я_ во_ ро_ ві у не_ бо мос_ ти. Мож_ на

кра_ що_ ї до_ лі шу_ ка_ ти - кра_ шу зем_ лю, як

1. ця, не знай_ ти. 2. // ця, не знай_ ти.

Х
О
Р

Приспів

Бо не_ ма в сві_ ті ру_ ти, ні м'я_ ти, як о_

та, де сме ре_ ко_ вий тин. Рід_ ний

край він о_ дин, на_ че ма_ ти, він, як сон_ це - о_

дин. // дин. Він, як

сон_ це - о_ дин.

1. За горою гора Чорногора.
За горою пливуть небеса.
Ой, як хороше жити у горах!
О, яка тут безмежна краса!
Зозулині стежки біля хати,
Яворіві у небо мости.
Можна кращої долі шукати –
Кращу землю, як ця, не знайти. } *Двічі*

П Р И С П І В :

Бо нема в світі рути, ні м'яти,
Як ота, де смерековий тин.
Рідний край він один, наче мати,
Він, як сонце – один.

2. Зорепади, густі зорепади,
Хочеш, зорі руками бери.
О, Гуцульщино, милі Карпати, –
Золоті й запашні вечори.
Все це рідне таке і прозоре,
Все – з дитинства і до сивини...
Бачив різні на світі я гори, }
Та були не миліші вони. } *Двічі*

П Р И С П І В .

Весняна тайстра

Муз. М. Дзьоби

Помірно

1. Десь там вбе_ са_ гах лі_ та- ай_ стрі

та бі_ лих слив і груш мі_ шок... А я люб_ лю вес_

ня_ ну тай_ стру, ма_ лень_ ку тай_ стру брин_ ду_ шок.

А я люб_ лю вес_ ня_ ну тай_ стру, ма_ лень_ ку тай_ стру

брин_ ду_ шок. 2. І хай вес_ на не но_ сить сли_ ви,

лиш ці ма_ лень_ кі брин_ ду_ ші, - вес_ ну люб_ лю за

те, мож_ ли_ во, що в ній - про_ бу_ джен_ ня ду_ ші...

Вес_ ну люб_ лю за те, мож_ ли_ во,

1. Десь там в бесагах літа айстри
 Та білих слив і груш мішок...
 А я люблю весняну тайстру,
 Маленьку тайстру бриндушок. } *Двічі*

2. І хай весна не носить сливи,
 Лиш ці маленькі бриндуші,–
 Весну люблю за те, можливо,
 Що в ній – пробудження душі... } *Двічі*

Над садами, мов казка

Муз. Л. Димінського

Помірно

1. Над са да ми, мов каз ка,
не за хма ре ні но чі о пус ти лись в гір
ля н дах яб лу не вих су цвіт.
Де сь сту па ють по тра вах бі лі но ги ді
во чі і тор ка не ва го мість
за ко ли са ну віть. Де сь сту па ють по
тра вах бі лі но ги ді во чі

і тор_ ка не_ ва_ го_ мість

1.2.
за_ ко_ ли_ са_ ну віть.

3.
тво_ го сер_ ця вес_ ло.

1. Над садами, мов казка,
Незахмарені ночі
Опустились в гірляндах
Яблуневих суцвіть.
Десь ступають по травах
Білі ноги дівочі
І торка невагомість
Заколисану віть. | Двічі
2. Сипле сад цвітопадом
У замріяну весну.
Щось тріпочеться в грудях,
Щось так дивно тремтить.
А на землю спадає
Синій шепіт небесний.
Розбиваються зорі
Об закон висоти. | Двічі
3. Заворожені схили
Пригорнулись до вікон,
А по Рибниці місяць
Черкнув білим крилом.
Пливе ніч понад Косів
На зелені зарінки.
Поруч хлюпає тихо
Твого серця весло. | Двічі

Журавлі

Муз. О. Ільїва

Помірно

1. По не_бу, ви_гнув_ши пе_чаль,
клю_чі тяг_ну_ли_ся у даль
сум_ним три_кут_ни_ком, зни_ка_ли —
на чу_жи_ні теп_ла шу_ка_ли...

Приспів

А_ле не зна_ли жу_рав_лі:
не_ма теп_лі_шо_ї зем_лі —
там ви_рос_та_ли жу_рав_ля_та,
там за_ли_ши_лась рід_на ха_та. 1. // 2. ха_та.

1. По небу, вигнувши печаль,
Ключі тягнулися у даль
Сумним трикутником, зникали –
На чужині тепла шукали...

П Р И С П І В :

Але не знали журавлі:
Нема теплішої землі –
Там виростили журавлята, } *Двічі*
Там залишилась рідна хата. }

2. Ще будуть снитись ці гаї
В раю небачених країв,
І пальма сива із далека
Буде здаватись їм смерекою...

П Р И С П І В .

Мамо-гуцулко

Муз. О. Ільїва

Наспівно

1. Мамо-гуцулко, виший журавку
сиву-пресиву, горду, красиву. Гори суворі,
люблені змалку... Виший журавку рідному сину! //

2. рідному сину! // А...

1. 2.

1. Мамо-гуцулко, виший журавку
Сиву-пресиву, горду, красиву.
Гори суворі, люблені змалку... } Двічі
Виший журавку рідному сину! }

2. Виший, як сходить сонце щоранку
Понад криницями нашими синіми...
Мамо-гуцулко, сива горянко, } Двічі
Виший журавку рідному сину! }

Миру тобі, хато

Муз. О. Ільїва

Помірно

1. Ми ру то бі, виш не - мав ко лю ба.

Ми ру то бі, ха то мо я бі ла. І то бі, ка ли но, що до

шлю бу сук ню бі лу зве чо ра о ді ла.

1. Миру тобі, вишне-мавко люба.
 Миру тобі, хато моя біла.
 І тобі, калино, що до шлюбу } *Двічі*
 Сукню білу звечора оділа.
2. Миру тобі, синя квітко неба!
 І плуги, і молоти, вам миру!
 Для добра, для сонця – миру треба, } *Двічі*
 Для любові і на пісню щирю.
3. Усміхайся, сонечко, дитино!
 Усміхайся, сонячна росино!
 Хай ведуть до неньки неодмінно } *Двічі*
 Всі дороги доньки а чи сина!
4. Бо і так вже побіліла мати.
 Мов та вишня, мати побіліла...
 Миру тобі, вишне коло хати! } *Двічі*
 Миру тобі, хато моя біла!

Білі гуси за туманом

Муз. О. Князького

Зворушливо

1. Знов жур_ бо_ ю пли_ нуть хма_ ри у_ го_

рі, зно_ ву, ма_ мо, о_ сін_ ста_ ла на по_ рі. І ку_

ди ж вам зно_ ву лі_ теч_ ко втек_ ло? – Пев_ но,

гу_ си йо_ го взя_ ли на кри_ ло.

Приспів

Ма_ мо, ма_ мо, вже не ра_ но, бі_ лі гу_ си за ту_ ма_ ном,

а за ним о_ сін_ ня вна_ ди_ лась сльо_ та.

Ма_ мо, ма_ мо, чи то жгу_ си, чи ле_ тять за об_ рій ру_ сий

ва_ ші си_ ві, ва_ ші стом_ ле_ ні лі_ та?..

The musical score is written in G minor (three flats) and common time (C). It consists of eight staves of music. The first staff begins with a treble clef, a key signature of three flats, and a common time signature. It includes a repeat sign after the first measure. The lyrics are written below the notes. The second staff continues the melody. The third staff has a key signature change to G major (three sharps) for the first measure, then returns to G minor. The fourth staff continues the melody. The fifth staff is the start of the chorus, marked 'Приспів'. The sixth staff continues the chorus and includes a time signature change to 3/4. The seventh staff continues the chorus. The eighth staff concludes the piece with a double bar line and repeat dots.

1. Знов журбою плинуть хмари угорі,
Знову, мамо, осінь стала на порі.
І куди ж вам знову літечко втекло? –
Певно, гуси його взяли на крило.

П Р И С П І В :

Мамо, мамо, вже не рано,
Білі гуси за туманом,
А за ним осіння внадилась сльота.
Мамо, мамо, чи то ж гуси,
Чи летять за обрій русий
Ваші сиві, ваші стомлені літа?..

2. А жура давно сягла за перелаз,
Чим же, мамо, утішити маю вас?
Розказав би гарну казку про дива,
Та чи ви у ті повірите слова?

П Р И С П І В .

3. Вийти б, мамо, вам уранці до воріт
Проводжати білі гуси в білий світ.
Та, журюсь, впаде сльозина на моріг,
Бо літа вже не вернути із доріг.

П Р И С П І В .

Молитва за Україну

муз. С. Курило-Воробець

(фортепіанне аранжування Л. Соболевської)

Moderato

mp

mp

1. По-мо-ли-мось за вас, хто зміг ни-ні

жить, по-мо-ли-мось за тих, хто в зем-лі ле-жить. По-мо-ли-мось за

mf

тих, хто ор-лом злі-тав, хто на Со-лов-ках бі-лим сні-гом

mf

став. По - мо - ли - мось за тих, хто ор - лом злі - тав, хто на Со - лов -

ках бі - лим сні - гом став.

2. По - мо - ли - мось за тих, хто вже прах і тлін, хто брав Ки - їв,

Пра - гу, і Бер - лін. Хто в Го - ло - до - мор на - зав - жи за -

тих, По - мо - ли - мось за них, по - мо - ли - мось за них. Хто в Го - ло -

мор на - зав - жи за - тих... По - мо - ли - мось за них, по - мо - ли - мось за

них.

3. І за тих, хто став в я - дер - ну му - ку,

і зни-ка те-пер, як во-да в піс-ку... По-мо-ли-мо-ся за

Ук - ра - ї - ни честь, за те, що бу-ло, бу-де і за те, що

mf

єсть. По-мо-ли-мо-ся за нас, без яр-ма Мос - кви, по-мо-ли-мо-ся

mp

mp

ми. По-мо-літь-ся їй ви.

p

rit.

Помолимось за вас, хто зміг нині жить,
Помолимось за тих, хто в землі лежить.
Помолимось за тих, хто орлом злітав, } *Дівчі*
Хто на Соловках білим снігом став.

Помолимось за тих, хто вже прах і тлін,
Хто брав Київ, Прагу, і Берлін.
Хто в Голодомор назавжди затих... } *Дівчі*
Помолимось за тих, помолимось за тих.

І за тих, хто став в ядерну муку,
І зника тепер, як вода в піску...
Помолимось за України честь,
За те, що було, буде і за те, що єсть.
Помолимось за нас, без ярма Москви.
Помолимося ми. Моліться і ви.

Колискова для матері

Муз. Б. Кучера

Помірно, ніжно

1. Спить на до_ло_ні ро_са,
спить на подуш_ці сльо_за. Цить, Бо_жий світонь_ку,
цить, ма_ти сто_ми_ла_ся, спить.

1. Спить на долоні роса,
Спить на подушці сльоза.
Цить, Божий світоньку, цить, } *Двічі*
Мати стомилася, спить.

2. Вже у печі догоря,
Впала на хату зоря.
Сон голубий, мов Дунай. } *Двічі*
Мамо, ти спи, засинай.

3. Місяць колише вікно,
Піч догоріла давно.
Цить, Божий світоньку, цить, } *Двічі*
Мати стомилася, спить.

4. Мов та дитинка мала,
На кулачок свій лягла.
Спить на долоні роса, } *Двічі*
Спить на подушці сльоза.

Налий мені, брате, Гуцульщини в чашу

Муз. Б. Кучера

Бадьоро

1. На_лий ме_ні, бра_те,

з гір_сько_ї кри_ни_ці! Із си_ньо_го

не_ба дай ви_пить кра_си!

Дай ви_пи_ти за_пах гір_сько_ї я_

ли_ці, як_що ти гу_цу_лом,

мій бра_те, є_си! // як_що ти гу_

цу_лом, мій бра_те, є_си!

1. Налий мені, брате, з гірської криниці!
Із синього неба дай випить краси!
Дай випити запах гірської ялиці, } *Двічі*
Якщо ти гуцулом, мій брате, єси!
2. Гуцулом не стати – вродитись ним треба,
А край Черемоша – то беркута змах!
Налий мені, брате, високого неба, } *Двічі*
Бо що за гуцул то, що зовсім не птах!
3. Черемош – нам батько, Говерла – нам мати.
А голос сопілки – то голос небес.
Налий мені, брате, не вин, не горілки, } *Двічі*
Налий мені в душу гуцульських чудес!
4. Най скрипка заграє про Отчину нашу,
І про Україну, про Київську Русь!
Налий мені, брате, Гуцульщини в чашу, } *Двічі*
Най, доки ще можу, я гір цих нап'юсь!

Свята любов

Муз. Б. Кучера

Не поспішаючи

1. Птах не зле_ тить у_ вись без кри_

ла, не про_ рос_ те зер_ но без теп_ ла, зі_ в'я_ не ко_

рін_ ня, згас_ не цвіт, світ без лю_ бо_ ві - сту_ де_ ний

лід. Від ро_ ду до ро_ ду, з ві_ ку у вік Бог на лю_

бов у_ сіх нас при_ рік. Я про_ мов_ ля_ ю - і ти по_ вто_

ри, да_ ру_ нок лю_ бо_ ві - зна_ мен_ ня зго_ ри.

Приспів

Свя_ та лю_ бов хай по_ єд_ на_ є нас від

//_ бов - як на го_ ро_ да і як

ни_ ні, свя_ та лю_ бов - у кожний ха_ ті і ро_

ча_ ри, свя_ та лю_ бов - то ле_ бе_ ди_ на_ в не_ бі

ди ні. Свя та лю // па ра.

2. Спільна мо // па ра.

1. Птах не злетить увись без крила,
Не проросте зерно без тепла,
Зів'яне коріння, згасне цвіт,
Світ без любові – студений лід.
Від роду до роду, з віку у вік
Бог на любов усіх нас прирік.
Я промовляю – і ти повтори,
Дарунок любові – знамення з гори.

П Р И С П І В :

Свята любов
Хай поєднає нас віднині,
Свята любов –
У кожній хаті і родині.
Свята любов –
Як нагорода і як чари,
Свята любов –
То лебедина в небі пара.

2. Спільна молитва, чи дощ, чи гроза,
Є на двох радість, на двох і сльоза.
Глибокеє плесо – разом і вблід,
Хай буде вічно український рід.
Цвістиме калина, а дітям – рости,
У нашого роду небесні мости.
Схилися, схилися мені на крило,
Хай буде любов, щоб серце цвіло.

П Р И С П І В .

Кольори рідного міста

Муз. З. Слободян

Помірно

У Ко_со_ві зійшлись всі ко_льо_ри.

Ти се_ред них сво_ї за_гу_биш о_чі...

Тут кож_на крап_ля ко_льо_ром го_рить,

і ко_жен лист ве_сел_ко_во трі_по_че...

Бе_ри ці ко_льо_ри, ко_ли вес_на,

а_бо, тим біль_ше, ко_ли ти_ха о_сінь.

Я ко_льо_рів да_ю за_мість ви_на,

ко_ли до ме_не при_їж_джа_ють в Ко_сів..

У Косові
Зійшлись всі кольори.
Ти серед них
Свої загубиш очі...
Тут кожна крапля
Кольором горить,
І кожен лист
Веселково тріпоче...
Бери ці кольори,
Коли весна,
Або, тим більше,
Коли тиха осінь.
Я кольорів
Даю замість вина,
Коли до мене
Приїжджають в Косів..

На скрипку вечора

Муз. З. Слободян

Помірно

1. На скрип_ку ве_ чо_ра у_ па_ли дві зо_рі:
 на ди_ во го_лос_ні, ро_же_ во-си_ні.
 Ос_тан_ній про_мінь впав-і від_го_рів іс_
 _кри_но_ю ма_ло_ю на ро_си_ні.
 А - а - а...
 '

1. На скрипку вечора
Упали дві зорі:
На диво голосні,
Рожево-сині.
Останній промінь
Впав – і відгорів
Іскриною малою
На росині.
2. Трава поволи
Кольори втрача.
Літак шлею
Останню тягне в небо.
У небі –
Світла тінь півобруча –
Із-за гори,
Що наче синій лебідь.
3. Розводить вітер
Голубі мости.
Малює місяць
Тіні на одвірках.
Дивлюсь на край мій
З серця висоти.
На скрипці вечора
Струну урвала зірка...

Там, за горами

Муз. З. Слободян

Помірно
Cm

1. Там, за го_ра_ми, за си_нім, за Ду_

на_єм, там, да_ле_ко, у кра_ях ю_на_чих

мрій, срі_бен ко_ник, добрий ко_ник мій гу_

ля_є, безтур_ботно так гу_ля_є ко_ник мій...

Приспів Cm

Ко_ню, ко_ню, но_ро_вис_тий і ве_се_

лий, як_би міг_я, то до те_бе б по_ле_тів че_рез

мо_ре, че_рез го_ри, че_рез се_ла, че_рез

все, що прожи_ло_ся у жит_ті.

1. Там, за горами, за синім, за Дунаєм,
Там, далеко, у краях юначих мрій,
Срібен коник, добрий коник мій гуляє,
Безтурботно так гуляє коник мій...

П Р И С П І В :

Коню, коню, норовистий і веселий,
Якби міг я, то до тебе б полетів
Через море, через гори, через села,
Через все, що прожилося у житті.

2. Голос мій до тебе вже не долинає,
Кола літ – мов срібні кола по воді...
Там, за горами, за синім, за Дунаєм,
Ми були з тобою, коню, молоді...

П Р И С П І В .

Часничок

Муз. З. Слободян

Помірно

1. По са ди ла час ни чок, час ни чок.

По ла ма ла каб лу чок, каб лу чок.

Як пі ду я на му зи ки на ку ток,

ко ли в ме не без каблуч ка чо бі ток, чо бі ток?

Да на, да на, да на, да на, да на, гей!

Да на, да на, да на, да на, да на, гей! да на, гей!

1. Посадила часничок,
Часничок.
Поламала каблучок,
Каблучок.
Як піду я на музики
На куток,
Коли в мене без каблучка
Чобіток, чобіток?
2. Ой, хто мені каблучок
Підіб'є,
Тому віддам серденько
Я своє.
Обізвався легіничок
З-за плаю:
"А я тобі чобіток
Підіб'ю, підіб'ю!"
3. Золотими цвяшечками
Підбивав,
Та за кожен цвяшечок
Цілував.
Ой солодкий, солодкий
Часничок.
Поламайся завтра ще
Каблучок, каблучок!

Світи, любове, наді мною

Муз. О. Слободяна

Помірно

В **См**

1. Бі_ жу під рай_ ду_ ги вес_ но_ ю,

F **В**

де не_ бо ви_ зрі_ ло цвіс_ ти.

В **См**

Сві_ ти, лю_ бо_ ве, на_ ді мно_ ю,

F **В**

зо_ ре_ ю пер_ шос_ ті сві_ ти.

Е♭ **Приспів** **А♭**

Сві_ ти то_ ді, ко_ ли пе_ чаль_ но,

Е♭m **В**

ко_ ли зне_ ві_ рю_ ся в со_ бі.

В **См**

Ма_ ни ме_ не, як зір_ ка даль_ ня,

F **В**

в без_ кра_ ї го_ ни го_ лу_ бі.

1. Біжу під райдуги весною,
Де небо визріло цвісти.
Світи, любове, наді мною,
Зорею першості світи.

П Р И С П І В :

Світи тоді, коли печально,
Коли зневірюся в собі.
Мани мене, як зірка дальня,
В безкраї гони голубі.

2. Мани увись, виснажуй крила,
Обпалюй губи на лету.
Мене колись ти сотворила,
Щоб твою змів висоту.

П Р И С П І В .

3. Мене, любове, ти сотворила,
Я – твій боржник і раб, і син.
Як є живуча в мене сила –
Це ти, любове, до сивин.

П Р И С П І В .

Я маю сопілку

Муз. О. Слободяна

Помірно

1. Я маю сопілку, дзвін ку перепілку, що з серця калини та дзвону долини. Знастю гіркого, із вітру гірського, з гуцульської казки, з дівочої ласки.

Приспів

Дзвін ку перепілку, знастю гіркого, я із маю сопілку, що із вітру гірського, та з дзвону долини. з дівочої ласки.

2. для закінчення 2. Різь

1. Я маю сопілку,
Дзвінку перепілку,
Що з серця калини
Та з дзвону долини.
З настою гіркого,
Із вітру гірського,
З гуцульської казки,
З дівочої ласки.

П Р И С П І В :

Дзвінку перепілку,
Я маю сопілку,
Що з серця калини
Та з дзвону долини.
З настою гіркого,
Із вітру гірського,
З гуцульської казки,
З дівочої ласки.

2. Різьблена коханням,
Верчена коханням,
Народжена в лісі,
А знайдена в стрісі.
Як ніч йде в Карпати,
Я маю сопілку,
Нічну перепілку,
Що з серця калини.

П Р И С П І В .

3. Я маю сопілку
Овечок скликати
І вовка лякати,
І дівчину звати.
Як ніч йде в Карпати,
Нічну перепілку,
Я маю сопілку,
Що з серця калини.

П Р И С П І В .

Мамині руки

Муз. Г. Пилип'юка

Помірно

1. У ма_ми ру_ки - теп_лі зо_ре_ня_та. У ма_ми ру_ки - со_неч_ка яс_ні. Як їх не_ма, так тем_но ста_є в ха_ті, як їх не_ма, так хо_лод_но ме_ні. Як їх не_ма, так тем_но ста_є в ха_ті, як їх не_ма, так хо_лод_но ме_ні.

1. У мами руки – теплі зоренята.
У мами руки – сонечка ясні.
Як їх нема, так темно стає в хаті, } Двічі
Як їх нема, так холодно мені. }
2. О, руки, зорі, ви над ліжком сина.
О, руки, ви в нещасті і добрі...
Іду з доріг, а ген голубка сива } Двічі
Стоїть – мене чекає у дворі. }
3. Обійми рідні крізь усі розлуки,
Крізь сонце і тумани, і дощі...
Ви від колиски мені зорі – руки, } Двічі
Спасибі, що так світите душі. }

Така наша доля

Муз. Г. Пилип'юка

Помірно, зі смутком

1. Та_ ка на_ ша до_ ля - під віт_ ром то_
по ля, чи бу_ ло нам доб_ ре, чи бу_ ло нам
зле. Нас вчи_ ла і_ сто_ рі_ я,
вчи_ ла не_ во_ ля, бі_ да і не_ до_ ля нас
вчи_ ла, а_ ле... Нас вчи_ ла і_
сто_ рі_ я, вчи_ ла не_ во_ ля, бі_ да і не_
до_ ля нас вчи_ ла, а_ ле...

1. Така наша доля – під вітром тополя,
Чи було нам добре, чи було нам зле.
Нас вчила історія, вчила неволя, } Двічі
Біда і недоля нас вчила, але...
2. Чого ми навчились в історії, брате,
Чого у неволі навчились, скажи?!
Навчилися плакати і землю орати? } Двічі
З торбами ходити по кусень чужий?
3. Навчились терпіти навіки розп'яті
На чорно-Чорнобильським нашим хресті.
І Богом любиві, і Богом прокляті, } Двічі
І грішні занадто, і надто святі?
4. Розкидані степом козацькі могили...
Стрілецькі могили... Їм ліку нема.
Чи, може, замало ми Бога любили? } Двічі
Чи нас не навчили Сибір й Колима?

Тобі, Батьківщино

Муз. В. Спольницького

Помірно

1. Цей по_лин і чеб_рець, і стеб_

_ло, і зе_ле_на лі_щи_на, і зо_ря у ро_

_сі, і ко_лис_ка, в я_кій не_мов_ля, все то_

от_ ча зем_ля, все то_рід_на тво_я Батьків_щи_на,

і сльо_зо_ю, і кро_в'ю пе_ре_

_ми_та з пред_ві_ку зем_ля. 2. Ось ро_

_са зо_ря_на, го_лу_ба до_го_ра_ю_ча

ти_ша... Вдали_ні по_їз_ди про_бі_

жась, мов пла_не_ти ма_лі. Припа_ду до тра_ви

до_слу_ха_ти_ся, як во_на ди_ха. Батьків_

щи_ну по_чу_ти по гір_ка_во_му сма_ку зем_

лі. 3.І уз_вар за_паш_

ний прине_се то_бі ма_ти у_гле_ку. Ти ус_

та прихи_ли до ї_ї, до шорстко_ї ру_

ки. Батьків_щи_на тво_я – і то_по_ля, і

си_за сме_ре_ка, над портре_том Та_

1. Цей полин і чебрець,
І стебло, і зелена ліщина,
І зоря у росі,
І колиска, в якій немовля,
Все то – отча земля,
Все то – рідна твоя Батьківщина,
І сльозою, і кров'ю
Перемита з предвіку земля.

2. Ось роса зоряна,
Голуба догораюча тиша...
Вдалині поїзди
Пробіжать, мов планети малі.
Припаду до трави
Дослухатися, як вона дише.
Батьківщину почути
По гіркавому смаку землі.

3. І узвар запашний
Принесе тобі мати у глеку.
Ти уста прихили
До її, до шорсткої руки.
Батьківщина твоя –
І тополя, і сиза смерека,
Над портретом Тараса
Материнські важкі рушники.

Двічі

Багатство

Муз. Л. Чупринчук

Помірно

1. У_ се мо_ є ба_ гатс_ тво – сім віт_

рів і все світ, що вмістивсь в ро_ си крап_

ли ні, і бі_лий со_ло_ вей_ко на ка_

ли ні, що_ взим_ку ме_не лап_ко_ ю зі_

_грів. 2.І //_сіх сво_ є ба_ гатс_ тво.

1. Усе моє багатство – сім вітрів
І всесвіт, що вмістивсь в роси краплині,
І білий соловейко на калині,
Що взимку мене лапкою зігріє.
2. І кольорові крила яворів
Та місяць, що щебече на стеблині,
І зорі, наче сльози журавліні,
На синявах небесних вітварів.
3. Я чим багатий, тим і пригощаю:
Нарвемо вітру і наварим чаю.
Приходьте в гори, щире моє братство!
Розділю на усіх своє багатство.

Гімн людині

Муз. Л. Чупринчук

Помірно

1. Я сам со_бі по_ча_ток і кі_

нець. Я сам со_бі. А_ле при Бо_жій

во_лі на чор_но_му та бла_го_дат_нім

по_лі сі_вач труж_ден_ний і труж_ден_ний

жнець. 2. Про_ніс_ши сон_ця зо_ло_тий ві_

нець на го_ло_ві при крих_тах хлі_ба

й со_лі, враз од_кур_ли_чу де_сь на вид_но_

_ко_лі, - до ча_су но_сить во_ду дзбан-гор_

нець. 3.А ле сів бі й жни_вам не_ ма кін_

ця: під_хо_пить серп жнець в ін_ шо_ го жен_

ця. Бо не бу_ва на бі_лім сві_ті

див_ на_ро_дже_ ний так са_мо на_ро_

див. Кі_нець до_ ро_ги_то ї_ ї по_

ча_ток, і пред_ком завт_ра ста_не мій на_ща_док.

1. Я сам собі початок і кінець.
Я сам собі. Але при Божій волі
На чорному та благодатнім полі
Сівач тружdenний і тружdenний жнець.
2. Пронісши сонця золотий вінець
На голові при крихтах хліба й солі,
Враз одкурличу десь на видноколі, –
До часу носить воду дзбан-горнець.
3. Але сівбі й жнивам нема кінця:
Підхопить серп жнець в іншого женця.
Бо не бува на білім світі див –
Народжений так само народив.
Кінець дороги – то її початок,
І предком завтра стане мій нащадок.

Матері

Муз. Л. Чупринчук

Помірно

1. Пішла о так, не на чей не бу-
2. Пішла по ро- сах ти-хо за се-
ло, в жу-рав-ку пе-ре-ки-ну лась, в пта-
ло, ли-ши-ла по со-бі дво-рі сте-
ши-ну, зо-ста-вив ши-си-
жи-ну і-на-пле-чі ста-
нам вдво-рі жор-жи-ну - о-
рень-ку о-де-жи-ну, 1. 2.
пу-ще не, за пла-ка не кри-ло. // ло.
мі-ся-цем о- світ-ле-не жит-
3. Пішла... Не ма... Ли-
ше пу-чок ка-ли-ни- під
стрі-хо-ю о-ну-кам... Як при-йдуть, і

пташ_ ку, що п'є змер_злі го_ро_би_ни, і

об_ра_зи з по_хму_ре_них по_куть, зо_ста_вив_ши си_

нам в дво_рі жор_жи_ну - о_

пу_ще_не, за_пла_ка_не кри_ло.

1. Пішла отак, неначе й не було,
В журавку перекинулась, в пташину,
Зоставивши синам в дворі жоржину –
Опущене, заплакане крило.
2. Пішла по росах тихо за село,
Лишила по собі в дворі стежину
І на плечі стареньку одєжину,
І місяцем освітлене житло.
3. Пішла... Нема... Лише пучок калини –
Під стріхою онукам... Як прийдуть,
І пташку, що п'є змерзлі горобини,
І образи з похмурених покуть,
Зоставивши синам в дворі жоржину –
Опущене, заплакане крило.

Я дякую, людино дорога!

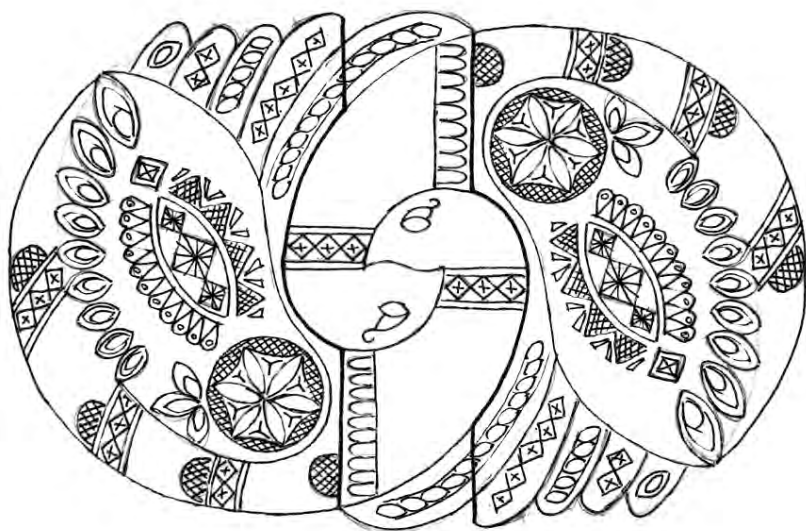

Не па-да-ли кві-тки то-бі до ніг - ні до-ро-гі, ні
зір-ва-ні у ду-ках... Вже не о-дин де-ся-ток ро-ків збіг,
а в кві-тах не ку-па-лись тво-ї ру-ки... Ми ду-ма-ли: і
ще на-ді-йде час - і, впо-рав-шись з що-де-нни-ми ді-ла-ми,
хоч день по-жи-ве-мо для дво-х, для нас...
А ро-ки роз-бі-га-лись пе-ред на-ми...

Не падали квітки
Тобі до ніг –
Ні дорогі,
Ні зірвані у луках ...
Вже не один десяток років збіг,
А в квітах не купались твої руки ...

Ми думали:
Іще надійде час –
І, впоравшись з щоденними ділами,
Поживемо
Хоч день
Для двох, для нас ...
А роки розбігались перед нами ...
Я дякую,
Людино дорога,
За те, що ти мені не дорікаєш,
Що проліски лишались у снігах
І що на них
Понині ти чекаєш.
Прости за років впертий коlobіг,
За квіти, що Тобі я не приносив .
За перший ще не бажаний той сніг,
Що посріблив твоє волосся.

ДИТЯЧІ ПІСНІ

Бігла осінь

Муз. Є. Боднаренка

Помірно

1. Бігла о_сінь по го_рі в ко_льо_ро_вім кип_та_рі.

В ко_льо_ро_вих чо_біт_ках біг_ла о_сінь по стеж_ках.

Грайливо

Де бе_ре_за ко_ло стеж_ки, роз_гу_би_ла там се_реж_ки.

Бі_ля пня, де бук то_ненький, там роз_си_па_ла о_пень_ки.

Помірно

А я ду_ма_ю і

до_сі: то ку_ди по_бі_гла о_сінь?.. Ма_ма ка_же:

"До зи_ми - з віт_ром ї_ха_ти сань_ми".

1. Бігла осінь по горі
В кольоровім киптарі.
В кольорових чобітках
Бігла осінь по стежках.
2. Де береза коло стежки,
Розгубила там сережки.
Біля пня, де бук тоненький,
Там розсипала опеньки.
3. А я думаю і досі:
То куди побігла осінь?..
Мама каже: "До зими –
З вітром їхати саньми".

В день народження синички

Муз. Є. Боднарєнка

Величаво
Gm Eb7 Gm Eb7

Gm B A7 D7

Gm Cm6 Gm

1. В день на_ро_жен_ня си_нич_ки

B F7 B

я при_нес_ла їй пше_нич_ки...

Грайливо
G7 G7 Cm F F B

При ле_ті_ли го_роб_ці, пта_ше_нят_ка мо_лод_ці,

Помірно
Cm6 Gm Cm D7 Gm D7

при_ле_ті_ли зві_ду_сь на си_нич_чи_ні хліб_сіль.

Величаво
Gm Cm D7 Gm B

2. В день на_ро_жен_ня си_нич_ки шпак при_ніс їй

Грайливо
F B G G Cm

дві су_нич_ки, дя_тел в дзю_бі - чер_в'я_ка,

а со_ро_ка-сли_мач_ка... Го_роб_чи_ки і со_ро_ки

друж_но взя_ли_ся у бо_ки.

Ве_се_ли_ло_ся по_дві_р'я, аж ле_ті_ло

вго_ру пі_р'я. Ве_се_ли_ло_ся по_дві_р'я, аж ле_тіло вго_ру пі_р'я.

1. В день народження синички
Я принесла їй пшенички...
Прилетіли горобці,
Пташенятка молодці,
Прилетіли звідусіль
На синиччині хліб-сіль.
2. В день народження синички
Шпак приніс їй дві сунички,
Дятел в дзьобі – черв'ячка,
А сорока – слимачка...
Горобчики і сороки
Дружно взялися у боки.
3. Веселилося подвір'я,
Аж летіло вгору пір'я. } *Двічі*

Вечір місяця поніс

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно

Dm

Dm *A* *Dm Gm*

A7 *Dm*

Че_рез го_ри, че_рез ліс

F *G* *Dm* *A7* *Dm*

ве_чір мі_ся_ця по_ніс, в чо_рно_го_рі за го_ру

B7#1 *Dm B A Dm* *B7#1* *A7#1* *Gm*

за_хо_вав йо_го в бо_ру.

A7 *D* *Gm* *con moto* *Gm* *D7*

Завтра з ма_мо_ю пі_ду, то_го мі_ся_

E♭ *Cm* *E♭*

ця знай_ду... Ни_ні піз_но вже шу_ка_ти -

poco a poco rit. *Cm* *D7* *Gm*

ма_ма ка_же: Тре_ба спа_ти...

Через гори, через ліс
Вечір місяця поніс,
В чорногорі за гору
Заховав його в бору.
Завтра з мамою піду,
Того місяця знайду...
Нині пізно вже шукати –
Мама каже: – Треба спати...

Кицина пряжа

Муз. Є. Боднаренка

Лірично

1. Бі_ ла ки_ ця у_ но_ чі пря_ ла пря_ жу
на пе_ чі. Пря_ ла пря_ жу швид_ ко - швид_ ко,
що_ би дов_ га вий_ шла нит_ ка. Пря_ ла пря_ жу
швид_ ко - швид_ ко, що_ би дов_ га вий_ шла нит_ ка.

1. Біла киця уночі
Пряла пряжу на печі.
Пряла пряжу швидко-швидко, } *Двічі*
Щоби довга вийшла нитка.

2. Вранці з тої нитки киця
Виплітала рукавиці,
Та ще й капці для дитяток, - } *Двічі*
Білих, білих котеняток.

Комар-кравець

Муз. Є. Боднарєнка

Грайливо

1. Без верста_та, без рук по_лот_но ткав па_вук

му_сі на со_роч_ку в тем_но_му ку_точ_ку.

Му_сі на со_роч_ку в тем_но_му ку_точ_ку.

1. Без верстата, без рук
Полотно ткав павук
Мусі на сорочку
В темному куточку. } *Двічі*
2. Прилетів комар-кравець –
Добрий майстер – молодець.
Сів у хаті на вікно, –
Розкріїв те полотно. } *Двічі*
3. Хоботком провів торочку,
І для мухи вшив сорочку
Добрий майстер – молодець... } *Двічі*
Ось і казанці кінець.

Мишача наука

Муз. Є. Боднарєнка

Швидко

1. На_у_ча_ла миш_ка миш_ку: "Про_бі_гай по
 ха_ті нишком. Не шкре_би у нір_ці до_ти, до_ки не зас_
 _не мур_ко_тик! До_ки не зас_не мур_ко_тик!"

1. Научала мишка мишку:
 "Пробігай по хаті нишком.
 Не шкреби у нірці доти,
 Доки не засне муркотик!
 Доки не засне муркотик!
2. А якщо й засне він, мишко,
 Пробігай по хаті нишком:
 Кіт як спить, то все він слуха,
 Бо не сплять у нього вуха...
 Бо не сплять у нього вуха..."

Неохайні каченята

Муз. С. Боднарєнка

Не поспішаючи

І. На ва ри ла кач ка ка ші.

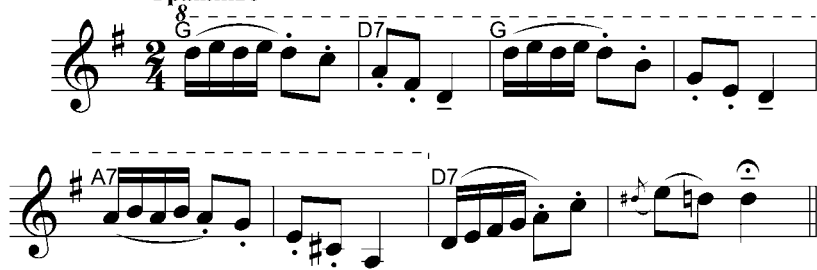
"Ну мо їс ти, ді ти на ші! Ка ша вда ла ся на смак: доб ра, теп ла, так, так, так..."

1. Наварила качка каші.
"Нумо їсти, діти наші!
Каша вдалася на смак:
Добра, тепла, так, так, так..."
2. Їли кашку каченята,—
В кашці дзьоби й лапенята,
В кашці носики і пір'я...
З них сміялось все подвір'я...
3. Що мені робити з ними,
З неохайними такими?..
Пожену я їх до річки —
Хай помиються там трішки.

Неслухняні саночки

Муз. Є. Боднарєнка

Грайливо

1. Збі́глись діти до Оксани.

(Що робить Оксани?..)

Неслухняні в неї санки,

Дуже неслухняні...

2. Як не плакати Оксані?..

(Слізок повні очі),

Бо під гору санки самі

Їхати не хочуть...

П Р И С П І В :

Самі їдуть лиш згори, - } Двічі
Вгору їх тягни бери...

Ранковий дощик

Муз. Є. Боднарєнка

Весело

1. До_щик у ран_ко_ву по_ру за_смі_ється се_ред дво_ру,
по_лос_ко_че ру_ту-м'я_ту, крізь вік_но за_гля_не в ха_ту.

Помірно

2. Я фі_ра_ноч_ку за_сло_ню, ви_су_ну з вік_на до_
ло_ню: "До_ще, до_ще, - пе_ре_лив_ку, дай ме_ні од_
ну краплин_ку." //

Грайливо

2. В дай ме_ні од_ну крап_лин_ку."

1. Дощик у ранкову пору
Засміється серед двору,
Полоскоче руту-м'яту,
Крізь вікно загляне в хату.
2. Я фіраночку заслоню,
Висуну з вікна долоню:
"Доще, доще, – переливку,
Дай мені одну краплинку." – } *Дівчі*

Семеро дітей у тижня

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно

1. Є у тиж_ня три си_ноч_ки та і_ще чо_ти_ри доч_ки.

Ра_зом їх у тиж_ня-сім, ра_дий тиж_ень їм у сім.

Пер_ший син-то по_не ді_лок, він у_ся ке зна_є ді_ло,

він у_да_че_ю та_кий: до ро_бо_ти бе_руч_кий.

1. Є у тижня три синочки
Та іще чотири дочки.
Разом їх у тижня – сім,
Радий тиждень їм усім.
Перший син – то понеділок,
Він усяке знає діло,
Він удачею такий:
До роботи беручий.
2. А вівторок – менший син.
Він не тратить марне сил.
Він удачу щиро має:
Середі допомагає.
Середа – не вереда, –
Старша дочка середа.
Любить брата четверга, –
Тож йому все помага.
3. А четвер з дітей четвертий, –
До роботи теж упертий.
П'ятниці – сестрі, чим може,
Неодмінно допоможе.
А субота є субота,
Вдома їй усе робота.
Ще й неділі допомогти:
З маком бубликів спекти...
4. Лиш неділя з них – лінюшка:
Їй би ковдра та подушка,
Та мультфільми, та скакалка,
Ще й морозиво й гойдалка...
Отаке воно дівчатко...
Починаємо спочатку:
Є у тижня три синочки
Та іще чотири дочки...

Хитрий котик Василько

Муз. Є. Боднарєнка

Помірно

1. Хит_рий ко_тик Ва_силько ду_же лю_бить мо_лоч_ко.

Лю_бить вранці і вно_чі і на ла_ві, й на пе_чі.

Лю_бить вранці і вно_чі і на ла_ві, й на пе_чі.

О, цей хит_рий Ва_силько ду_же лю_бить мо_лоч_ко.

1. Хитрий котик Василько

Дуже любить молочко.

Любить вранці і вночі } *Двічі*

І на лаві, й на печі.

2. Мама внесла молочко,

А із печі Василько

Нявка, вуса розпуска, } *Двічі*

Бо він хоче молочка.

3. Я кажу: "Ти з печі злізь!

По траву піди під ліс!

Ти коровку попаси! } *Двічі*

Молочка тоді проси!

О, цей хитрий Василько

Дуже любить молочко.

Я гуцулочка Марічка

Муз. Є. Боднаренка

Весело

Я гу_ цу_ лоч_ ка Ма_ річ_ ка,
я з се_ ла, що зве_ ться Річ_ ка. Я з се_ ла, що зве_ ться Річ_ ка,
я ма_ лень_ ка, як сме_ річ_ ка.
Ма_ ма ка_ же: - Ти чи_ я? А я ка_ жу:
- Я мо_ я... Я - сестричка со_ ло_ в'я, У_ кра_ ї_ ни на я...
Я - сест_ річ_ ка со_ ло_ в'я, У_ кра_ ї_ ни на я...

Я гуцулочка Марічка,
Я з села, що зветься Річка.
Я з села, що зветься Річка,
Я маленька, як смерічка.

Мама каже: - Ти чия?
А я кажу: - Я моя...
Я - сестричка солов'я,
Українина я... *Двічі*

Осінь

Муз. М. Ведмедері

Не поспішаючи

1. Біг_ла о_сінь по го_рі
в ко_льо_ро_вім кип_та_рі.
В ко_льо_ро_вих чо_біт_ках
біг_ла о_сінь по стежках.

1. Бігла осінь по горі
В кольоровім киптарі.
В кольорових чобітках } Двічі
Бігла осінь по стежках.
2. Де береза коло стежки,
Розгубила там сережки.
Біля пня, де бук тоненький, } Двічі
Там розсипала опеньки.
3. А я думаю і досі:
То куди побігла осінь?..
Мама каже: "До зими – } Двічі
З вітром їхати саними".

Щедрик

Муз. В. Парфенюка

1. Щедрик, щедрик – попід хату.
Вечір сіє білу вату.
Вечір стежку замітає,
Щедрик в хату заглядає... } *Двічі*
2. У торбині пахне бублик,
А мороз тріщить у бубник.
Сніг розкішний, волохатий,
Прийди, щедрику, до хати! } *Двічі*
3. Медівник з горіхом тертим.
Щоки сніжкою натерти
Коло вікон, коло брами
Прийди, щедре, з піснями. } *Двічі*
4. В черевичках з позолоти.
Дам тобі щедрот солодких.
А з криниці – дві зірниці,
Дві зірниці – зоряниці. } *Двічі*
5. Щедрик, щедрик – попід хату.
Вечір сіє білу вату.
Буде радощів багато.
Щедрик, щедрик – тішся, хато! } *Двічі*

Із вершини Говерли
 Мені видно пів світу.
 І приходять на думку
 Найдорощі слова
 Захвильються сеччє,
 Як почую трембіту;
 Як почую трембіту,
 Що у горах співа

Приспів:

Ой, трембіто, трембіто!
 Ти із сонця і вітру,
 З золотого серпанка,
 Що в росі виграє.
 Золота журавлино,
 Що із весела й нурлива
 Ти святі мої канца
 І натхненн'я моє!

І
 Де б не був я у світі,
 Де б не йшов я у світі;
 Срібний шум Черемоша
 За собою несе.
 Ой, заграй, трембітарю,
 Заспівай на трембіті.
 Засвіти на трембіті
 Нашу горду красу.

Приспів:

ЗМІСТ

Рідні гори мої.....	4
Рушники.....	6
Материнська ватра	8
Журавлиця	10
Вишня.....	14
Ой летіли в небі журавлі	16
Можна хліб розділити.....	18
Я — твій колос	20
Калиновий дощ.....	22
Доборого ранку, любове	26
Часничок	28
Це моя Україна	30
Ніщо так не лікує, як надія.....	32
Марш ветеранів УПА	34
Колискова для матері	36
Косовиця	38
Розгадай мене	40
Голос дівочої коси	42
Дівочий голос із ями	44
Реквієм	46
Просто королева.....	48
Сім кольорів Гуцульщини	50
Боже, дай добрий день!	54
Ветерани.....	56
Рідне слово.....	58
Зорепади.....	60

Весняна тастра	63
Над садами, мов казка	65
Журавлі	68
Мамо-гуцулко	70
Миру тобі, хато	71
Білі гуси за туманом	72
Молитва за Україну	74
Колискова для матері	79
Налий мені, брате, Гуцульщини в чашу	80
Свята любов	82
Кольори рідного міста	84
На скрипку вечора	86
Там, за горами	88
Часничок	90
Світи, любове, наді мною	92
Я маю сопілку	94
Мамині руки	96
Така наша доля	98
Тобі, Батьківщино	100
Багатство	103
Гімн людині	104
Матері	107
Я дякую, людино дорога	109

ДИТЯЧІ ПІСНІ

Бігла осінь	112
В день народження синички	114
Вечір місяця поніс	116
Кицина пряжа	118
Комар-кравець	119

Мишача наука	120
Неохайні каченята	121
Неслухняні саночки	122
Ранковий дощик	123
Семеро дітей у тижня	124
Хитрий Котик Василько	126
Я гуцулочка Марічка.....	127
Осінь.....	128
Щедрик.....	129
З вершини Говерли.....	130

РАДИШ-МАРИНЮК Богдан

ІДУ НА ЗВУКИ ПІСНІ

“Писаний Камінь”

Косів

2020

Верстка, музичний редактор

Іван Миколайчук

Упорядники

Євдокія Радиш,

Мирослав Радиш

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 5083

Івано-Франківська обл., м. Косів,

вул. Незалежності, 28.

Тел: 067 342 07 47

E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 29.10.20. Формат 60х84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 7,79. Обл.-вид. арк. 12,4.

Тираж 250 прим. Замовне 537.